

Na možnost vytvoření chodského psa mě přivedl pan doc. Ing. dr. Vilém Kurz z Brna, když mi před devíti lety zaslal

čáka s výškou od 50 do 57 cm, dlouhé srsti, krátkého a blízko sebe nasazeného a neseného ucha, hustě porostlého dlouhou srstí. Barva srsti je černá s pálením (black and tan). Kolmice vedoucí od špičky ucha probíhá těsně podél lícní kosti, což vytváří harmonický výraz hlavy. Chodský pes vyniká vysokým temperamentem, učenlivostí, klidnou povahou a neohrožeností. Velmi dobře se orientuje, je vytrvalý a odolný vůči povětrnostním vlivům. Má pevný hřbet, který přechází v krátká bedra, což má vliv na jeho vytrvalý klus, při kterém je nápadný dlouhý posun obou párů končetin. Jeho konečný standard je již vypracován. Vzhledem k jeho vlastnostem, tělesné konstituci a rychle se rozšiřující popularitě, je možno konstatovat, že chodský pes má svoji existenci zajištěnu. To potvrzuje i zájem ze strany řady chovatelů a výcvikářů německého ovčáka. A my s nimi máme pochopitelně vždy zájem spolupracovat.

Chodský pes má před sebou jistě dobrou prosperitu a s ní spojenou budoucnost.

Ing. Jan Findejs

fotografie několika plemen, u kterých pokládal za reálnou možnost jejich záchranu a obnovu z jedinců, které je možno ještě u nás najít. Nejvíce mě zaujal obrázek ovčáckého plemene, který jsem zveřejnil ve 4. čísle ročníku 1984 časopisu Pes, přítel člověka, spolu s ostatními fotografiemi vyhledávaných pozůstatků starých plemen, kdysi se u nás vyskytujících. Na základě zveřejnění této fotografie se přihlásili majitelé jedinců odpovídajících plemeni na fotografii s názvem „chodský pes“. K další regeneraci byli pak vybráni jedinci stejných nebo alespoň velice blízkých znaků, zobrazujících představu budoucího nového plemene. Název plemene „chodský pes“ byl jeden z názvů, které navrhl pan docent Kurz. Protože několik vybraných jedinců k regeneraci bylo tehdy objeveno na venkově, uvažoval jsem i o názvu „český selský pes“. Nakonec jsem se rozhodl ponechat doporučený název „chodský pes“, neboť jsem měl stejně tak rád Chodsko, jako svůj bývalý domov a selské usedlosti, uprostřed nichž jsem vyrůstal. Nakonec o názvu „chodský pes“ rozhodl rodinný výlet na Chodsko a tam pohled na pomník Jana Koziny na výšině Hrádek u Domažlic, zobrazující Choda střežícího pozorně okolí. Chod má na sobě dlouhý plášť, chodský širák, v jedné ruce čakan, v druhé majestát a u nohou mu sedí soustředěný pes. Rozhodl jsem se a obrázek zveřejnil v časopise Pes přítel člověka pod názvem „chodský pes“. Vždyť, povýšil-li Alois Jirásek kdysi hanlivý výraz „Psohlavci“ na název, který s hrdostí a úctou vyslovuje celý národ, a svými charakteristickými kresbami Chodů se psem tento historický román doplnil Mikoláš Aleš, proč bychom my neměli podle této slavné historie pojmenovat plemeno živé.

Pro regeneraci a vznik tohoto plemene byli tedy vybráni jedinci, kteří se svým zjevem přibližovali jak výrazu psa na pomníku, tak i kresbám Mikoláše Aleše. Byli to představitelé budoucího nově tvořeného národního plemene, kteří připomínají menšího německého ov-

